

ת"פ (באר שבע) 52421-09-23 - מדינת ישראל - מח"ש נ' אייל נגר

ת"פ (באר-שבע) 52421-09-23 - מדינת ישראל - מח"ש ע"י נ' אייל נגר ע"י שלום באר-שבע

ת"פ (באר-שבע) 52421-09-23

מדינת ישראל - מח"ש ע"י

ב"כ עו"ד דניאל ארפי והמתמחה הילה בריץ

נגד

אייל נגר ע"י

ב"כ עו"ד אסף כרמונה

בית משפט השלום בבאר-שבע

[11.06.2025]

כבוד השופטת הבכירה שוש שטרית

החלטה

בתום פרשת התביעה העלה הנאשם טענה, לפיה אין להשיב לאשמה.

1. ברקע הטענה, כתב אישום המייחס לנאשם עבירה של מעשה פזיזות ברשלנות ועבירת איומים, לפי סעיף 338

(א)(5) וסעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בהתאמה).

על פי העובדות, הנאשם והמתלון שרתו במשמר הגבול שבמשטרת ישראל, ביחידת סיירות דרום בעיר הבה"דים, וחלקו חדר מגורים יחד עם עדיאל שאול (להלן: עדיאל). ביום 19.07.2023 שהו בחדר - המבקש, המתלון ועדיאל. בשלב מסוים הניח עדיאל את האקדח מסוג גלוק 19, מחסניות ורובה M16 במדף העליון בארון החפצים בחדר, ובטרם יציאתו מהחדר ביקש מהמתלון להשגיח על כלי הנשק. בשלב זה ניגש הנאשם לארון הוציא את האקדח, דרך אותו והפנה את הקנה לכיוון התקרה. המתלון שישב על הרצפה בחדר, סמוך לארון, הפציר במבקש להחזיר את האקדח לארון. בתגובה, כיוון הנאשם את האקדח אל בית החזה של המתלון, התקרב אליו ולחץ על הדק האקדח. המתלון התרומם מהרצפה, והנאשם אשר המשיך לכוון לעברו את האקדח, שאל את המתלון, האם הוא מכיר את מקרה המוות של השוטר "אבי" מהיחידה שנגרם ממשחק בנשק. המתלון השיב בחיוב והנאשם גיחך והשיב את האקדח אל הארון.

כתוצאה ממעשי המבקש סבל המתלון מתגובות רגשיות שונות בעקבותיהן נדרש לטיפול בליווי של קצין בריאות הנפש ביחידה. נטען, כי במעשיו האמורים לעיל, איים הנאשם בפגיעה במתלון ועשה בדרך נמהרת או רשלנית מעשה לגבי כלי ירייה שבהחזקתו, כזה שיש בו כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה.

2. ב"כ הנאשם טען כי עבירת מעשה הפזיזות והרשלנות לא הוכחה במהלך פרשת התביעה, שכן על מנת להוכיח את הנסיבה לפיה "החפץ" אותו החזיק הנאשם, הינו כלי ירייה כדרישת סעיף 338(א)(5) - היה על המאשימה להגיש חוות דעת מומחה לפיה "אותו חפץ" (כך בלשון הסנגור) הינו כלי ירייה כהגדרתו בחוק כלי היריה, תש"ט-1949, קרי, כלי העשוי לירות כדור ובכוח להמית.

נטען כי אין די בעובדה שהנאשם החזיק "חפץ הנחזה להיות כלי ירייה", כדי להרשיעו מקום בו לא נתפס ואין צילום או עדות ביחס לטיבו של "החפץ" שנטען כי הוא כלי ירייה. נטען כי אין כל ראיה לכך שמאן דהוא ירה מאותו חפץ או כי נפלט ממנו כדור על מנת שניתן לקבוע כי מדובר בכלי ירייה. ב"כ הנאשם חזר והפנה להגדרת "כלי ירייה" בחוק כלי ירייה והוסיף: "מי יעיד שהחפץ שאחז הנאשם היה בכוחו להמית אדם. אין בראיות התביעה ולו בדל שיכול להוכיח את קיומה של הנסיבה הזו." מכאן, טען כי אין להשיב לאשמה וניתן לזכות את הנאשם מעבירה זו.

3. ב"כ המאשימה טען כי יש לדחות את הבקשה ולחייב את הנאשם להשיב לאשמה. תחילה הדגיש בעובדה לפיה כלל המעורבים באירוע המפורט בכתב האישום הנם שוטרים במשטרת ישראל וחזקה שנשקם תקין, ובהמשך הפנה לחקירתו במשטרה של השוטר עדיאל שאול (בעל הרשות להחזיק באקדח) אשר מסר כי הגיע לחדר כשהוא נושא עמו אקדח מסוג "גלוק 19" ורובה M16 אותם הניח במדף בארונות שלו, הפנה לחקירת הנאשם במשטרה, וכן לחקירת המתלונן במשטרה ועדותו בית המשפט, המהווים תשתית ראייתית ברורה וחד משמעית כי הנאשם החזיק באקדחו של השוטר עדיאל שאול וכי מדובר באקדח שניתן לו במסגרת שירותו כשוטר משמר הגבול, וכשברי כי מדובר בכלי ירייה אמיתי ותקין.

ב"כ הנאשם הוסיף וציין בחובת המאשימה להוכיח כי האקדח הוא אכן אקדח ושהיה תקין. מכאן, בהעדר ראיה כי החפץ אותו החזיק הנאשם הינו נשק על פי הגדרתו בחוק כלי ירייה, מתעורר הספק וכלשון ב"כ הנאשם: "לא בכדי ויתרתי על עדותו של העד עדיאל וכפי שניתן לראות, אין בעדותו שום אזכור והוא לא נשאל שום שאלה באשר לאקדח שיכול להראות את קיומה של הנסיבה". בתימוכין הפנה ב"כ הנאשם לפס"ד ב ת"פ 38271-03-19, שם קבע בית המשפט כי בהעדר חוות דעת הקובעת כי בכלי ירייה מדובר, לא ניתן להרשיע את הנאשם בנסיבות בהן דובר בתצלום ממנו נחזה הנאשם מחזיק אקדח מסוג גלוק. והוסיף, כי החוק אינו מבחין בין נשק גלוק של עבריין לזה של שוטר. 4. לשאלת בית המשפט האם בטענת הנאשם יש כדי לשנות מתשובתו לכתב האישום, בהינתן כי הנאשם לא חלק בתשובתו לכתב האישום, ולו ברמז קל, על העובדה כי האקדח המדובר הוא אקדח, כלי ירייה, בקש ב"כ המאשימה להשיב בכתב, לרבות לבקשתו המפתיעה של הנאשם שלא להשיב לאשמה.

5. בתגובה מפורטת מיום 5.5.25 חזרה המאשימה ועתרה לדחות את הבקשה ולחייב את הנאשם להשיב לכתב האישום.

לאחר שסקרה את הראיות שהובאו במסגרת פרשת התביעה טענה המאשימה כי הרימה את הנטל הנדרש להוכחת האישום כולו, ובוודאי שעמדה בנטל הנדרש על מנת שהנאשם ישיב לאשמה, וייתן הסברים להתנהגותו. בהקשר זה הפנתה לדברי בית המשפט בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון, אשר קבע בין היתר, כי לא נדרשות ראיות שמשקלן והיפקן מאפשר הרשעה על אתר וכי די בהבאת ראיות בסיסיות להוכחת יסודות העבירה שבכתב האישום.

להוכחה כי האקדח הינו כלי ירייה, טענה המאשימה כי די בכך שכל המעורבים באירוע ובכלל זה הנאשם עצמו, ידעו כי מדובר בנשק, פעלו והתייחסו אל האקדח ככלי ירייה כעולה מהתשתית הראייתית אותה הניחה במסגרת פרשת התביעה. אשר לטענה בנוגע לתקינותו של האקדח הנזכר טענה כי התנהגותו של הנאשם עולה כדי פזיזות ורשלנות בכלי ירייה גם בנפרד משאלת תקינותו, והפנתה לדברי בית המשפט בע"פ 7532/12 אדם איטל נ' מ"י (11/12/16) בפסקה 190.

בסוף הדברים, חזרה ועתרה לדחות את טענת ההגנה. לחלופין, ככל שלא תתקבל עמדתה, הרי שנוכח שהטענה לא עלתה בתשובת הנאשם לכתב האישום ואף נמצאת בניגוד לתשובתו לכתב האישום, עתרה להתיר לה לחזור בה מהצהרתה "אלו עדיו" ולזמן את עד תביעה 5, מר עדיאל שאול, השוטר בעל הרשות להחזיק באקדח המדובר. 6. בתשובה מיום 18.5.25 הוסיף ב"כ הנאשם כי המאשימה לא ציינה בעובדות כתב האישום כי האקדח הנזכר בעובדות כתב האישום הינו "כלי ירייה" בהתאם לחוק כלי הירייה, תש"ט 1949 ובהמשך ישיר לכך, תשובת הנאשם לאישום ביום 27.03.2023, ניתנה ביחס לעובדות שתוארו בכתב האישום. עוד צוין בהקשר זה, כי סעיף 152(א) לחסד"פ לא מטיל חובה על נאשם לפרוש בפני ביהמ"ש את קו ההגנה שלו, לא במלואו ואף לא במקצת, שכן נאשם אף רשאי שלא להשיב כלל לגבי תשובתו לאישום. זאת ועוד, בשיטת המשפט הנהוגה במדינתנו, התביעה היא זו שנושאת בנטל הבאת הראיות והוכחתן מעבר לכל ספק סביר, ולא ההגנה. אין להגנה כל חובה להסב את תשומת הלב של התביעה לחסרים או לפגמים הקיימים בראיותיה. עוד נטען כי הנאשם לא הודה בקיומה של הנסיבה "כלי ירייה" ההכרחית להתגבשות יסודות העבירה, כך שלא ניתן לראות בנאשם כמי ש"חזר בו מהודייתו". ובכלל, בטענת ההגנה כי אין להשיב לאשמה, אין חזרה ולו בעובדה אחת מהתשובה שניתנה לאישום, ועל כן, משהחלופות הקבועות בחוק אינן מתקיימות, בקשת המאשימה לאפשר לה זמן עדי תביעה להעיד לאחר סיום פרשת התביעה, נעדרת כל בסיס חוקי, ואף נוגדת את הוראות סעיף 77 לחסד"פ, בשים לב לעובדה כי גם אין בראיות המאשימה בכלל ובהודעתו של עד תביעה 5 בפרט, כל התייחסות להיותו של האקדח הנזכר בעובדות כתב האישום, ככלי ירייה על פי הגדרתו בחוק כלי ירייה. לדידה של ההגנה, הרצון להגיע לחקר האמת אינו יכול לבוא על חשבון זכויותיו היסודיות של הנאשם בהליך פלילי, וקבלת בקשת המאשימה בשלב הנוכחי, משמעותה פגיעה אנושה בזכות לנהל הליך הוגן, זאת בשים לב כי הגנת הנאשם התבססה על המסד הראייתי שנאסף על ידי המאשימה.

דיון והכרעה

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי שכותרתו "זיכוי בשל העדר הוכחה לכאורה" קובע: "נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין ביוזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין".

על פי ההלכה שנקבעה בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון:

"אם בשלב הדיוני של תום פרשת התביעה עולות מן החומר שתי קבוצות של ראיות, אחת המתפרסת לטובתו של הנאשם והשנייה לחובתו, הרי אין בית המשפט שוקל עם תום פרשת התביעה את שתי קבוצות העדויות ומעריך את מידת מהימנותן זו מול זו, אלא רק בוחן ובודק האם קיימות ראיות לכאורה להוכחתו של האישום. הוזה אומר, אם יש בכל החומר שהובא בפני בית המשפט ראיות לכאורה לביסוסו של האישום, אין הללו מאבדות ממשמעותן בתור שכאלה, בשלב הדיוני שעליו מדובר, בשל כך בלבד כי קיימת חלופה אפשרית העולה מתוך אותו חומר... הסותרת את הראיות לכאורה שהוגשו על ידי התביעה" (ע"פ 736/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואח' פד"י לב' (1) 170, בעמ' 179). ובהמשך:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמסקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר[...] ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם". (עמ' 179).

בית המשפט מוסיף ומציין בשני מצבים עיקריים לטענת "אין להשיב לאשמה": כאשר אין כל עדות להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה או כאשר מסתבר כי ראיות התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית לא הייתה מסתמכת עליהן.

7. בעניינו כבר נאמר, לא מתקיים מצב דברים עליו ניתן לבסס "אין להשיב לאשמה". לא רק זאת, אלא כי בתשתית הראייתית שהונחה בפני יש מעל ומעבר ל "ראיות לכאורה" להוכיח כי האקדח הינו "כלי יריה", על מנת לדחות את הבקשה.

כטענת ההגנה, אכן לא צרפה המאשימה תעודה חתומה בידי קצין משטרה המאשרת כי האקדח המדובר הוא נשק. עם זאת, נקבע זה מכבר כי סעיף 144 (ה) לחוק העונשין הקובע כי תעודה חתומה בידי קצין משטרה המאשרת שחפץ פלוני הוא נשק, תשמש ראיה לדבר - אינו הדרך היחידה להוכיח כאמור, וניתן בדרכי ההוכחה הרגילות, בין אם בראיה ישירה ובין אם באמצעות ראיות נסיבתיות והנחות המבוססות של השכל הישר (ראו בדברי בית המשפט (מחוזי נצרת) בת"פ 1068/04 מ"י נ' מחמד הייב, (25/10/04), וראו דברי בית המשפט בע"פ 7532/12 אדם איטל נ' מ"י (11/12/16):

"כזכור, המערער טען כי התביעה לא הציגה את האקדחים שסחר בהם לכאורה, וממילא לא הציגה תעודה חתומה, המאשרת שהועבר 'נשק', כהגדרתו בחוק. סעיף 144 (ה) לחוק העונשין קובע כי "תעודה החתומה בידי קצין משטרה בדרגת מפקח ומעלה והיא מאשרת שחפץ פלוני הוא נשק, תשמש ראיה לדבר, כל עוד לא הוכח היפוכו". עם זאת, קיימות דרכים נוספות להוכחת עובדה זו, ובכללן ראיות נסיבתיות. כך למשל, נפסק כי: "נטל השכנוע מוטל על שכם התביעה הכללית להוכיח את כל יסודות העבירה, הקבועים בסעיף 144(א) לחוק העונשין. דרכי ההוכחה רבות הן ומגוונות, ובמקום שהאקדח עצמו לא נמצא ולא נבדק, ניתן להיעזר בהוכחות נסיבתיות ובהנחות הנובעות מהשכל הישר" (ע"פ 592/83 מאיר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (1) 333, 331 (1984); ראו גם: ע"פ 086992/07 כץ נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פס' 7 וההפניות שם (12.10.2009)). סבורני כי די בראיות הקיימות לעניין עסקאות הנשק בענייננו כדי לקבוע כי מדובר ב'נשק', כהגדרתו בסעיף 144 (ג) לחוק.

בענייננו כאמור הונחה תשתית ראייתית מספקת לאקדח הנזכר, בין היתר: השוטר עדיאל שאול (המחזיק באקדח) מסר בחקירתו במשטרה ביום 30.7.23 (ת/1): "אני יצאתי למד"ס, לפני כן שמתי את האקדח ו-M16 בתוך ארון לוקר..." ובהמשך חקירתו, לשאלת החוקר: "באיזה אקדח מדובר?" השיב עדיאל: "גלוק 19". המתלונן בהודעתו במשטרה ביום 25.7.23 (נ/1) מסר: "עדיאל השאיר את האקדח שלו מסוג גלוק בארון שלו בחדר... אני עשיתי הסמכה לגלוק ואני יודע שיש חלק בהדק עצמו שהוא מיועד לזה שכשהנשק דרוך ידעו ויראו..." . בעדותו בבית המשפט (עמ' 18, שורות 21-18) העיד המתלונן: "הסתכלתי ימינה, כי שמעתי רעש של דריכה וראיתי את אייל עומד פחות או יותר עם הפנים אלי, לא מסתכל עלי או משהו, לוקח את האקדח מחזיק אותו כלפי מעלה עם הקנה כלפי התקרה ומושך את הידית דריכה לאחור. את הדריכה לאחור פשוט של האקדח ומשחרר". ובהמשך, (עמ' 19, שורות 6-2) העיד: "מבצע דריכה מלאה, מבצע דריכה של האקדח, לא ראיתי אם יש מחסנית או לא, רק ראיתי שיש חלק בהדק של האקדח, של גלוק שאומר לך שהאקדח דרוך, זה אם יש את ההדק שלוחצים עליו, כשירים, יש חלק קטן שיוצא מההדק שאם הוא יוצא החוצה, זה אומר שהאקדח דרוך. אז באותו רגע חשבתי שהאקדח דרוך, כי הוא יצא החוצה, כי בוצעה דריכה מלאה".

הנאשם בחקירתו במשטרה ביום 25.7.23 (ת/10) מסר: "עדיאל הסמל תורן נכנס לחדר ושם את האקדח שלו וה-M16 שלו ויצא לאימון"... ואני לקחתי את האקדח והמחסניות שהיו שם והעברתי למקום שיהיה יותר זהיר שלא יפול כי זה מפריע".

בחינת עדותם של עדי התביעה והנאשם עצמו במשטרה על רקע העובדות המפרטות בסעיפים 1-2 לכתב האישום עליהם אין חולק, מבססת תשתית ראייתית נסיבתית מספקת ולהניח הנחות הנובעות מהשכל הישר באשר לטיבו של האקדח הנזכר. העדויות עד כה מצביעות במובהק כי כלל השוטרים הנוגעים באירוע, לרבות החוקרים שחקרו אותם, ובכלל זה הנאשם עצמו, פעלו והתייחסו אל האקדח בו החזיק השוטר עדיאל שאול במסגרת שירותו במשטרת ישראל ביחידת הסיירים של משמר הגבול, ככלי נשק, כלי ירייה, ודי בכך לדחות את הבקשה ולחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

8. מעבר לדברים האמורים, בפתח הדיון (7.12.23) שנועד למענה לכתב האישום, ציין הסנגור בכוונתו להגיש בקשות/טענות מקדמיות על פגם ופסול בכתב האישום.

לא נמצא בטענה מקדמית לפגם בכתב האישום (נדונה ונדחתה) ולא נמצא בתשובת הנאשם לכתב האישום - ולו ברמז קל, כי הנאשם חולק על העובדה כי האקדח הנזכר בו נטען עשה מעשה פזיז ורשלני, הוא נשק כהגדרתו בחוק. בתשובתו לכתב האישום, אישר הנאשם את העובדות לפיהן: הוא והמתלון משרתים יחד ביחידת סיירות של משמר הגבול במשטרת ישראל; אישר כי שניהם חלקו חדר מגורים; אישר כי במועד והשעה הנקובים בכתב האישום הוא המתלון ועדיאל שאול שהו בחדר כשבשלב מסוים עדיאל עזב את החדר.

בהמשך תשובתו לכתב האישום, הנאשם לא רק שלא חלק על העובדה כי האקדח הנזכר הוא אקדח אמיתי, אלא כי מיד לאחר שהכחיש את קיומו של האירוע המיוחס לו בסעיף 4 בכתב האישום (דרך, כיוון והצמיד את האקדח לגופו של המתלון) אישר: "... מאשר שהוא ניגש לארון, הוציא את האקדח ואת המחסניות שהיו בנפרד, 3 מחסניות הנאשם טוען כי הניח את האקדח והמחסניות בתא התחתון של הארון וזאת כדי שיוכל להוציא שמפו ולהיכנס להתקלח. הנאשם גם מכחיש כי המתלון הפציר בו להחזיר את האקדח לארון". (ההדגשות שלי ש.ש.).

הנאשם מודה כי החזיק באקדח ובמחסניות ואף מסביר כי עשה כן על מנת להעבירם מתא אחד של הארון לתא אחר והכל כדי שיוכל להוציא שמפו. מילה וחצי מילה בנוגע לאקדח כאקדח, ככלי ירייה.

יותר מכך, בחקירתו במשטרה (ת/10) אישר הנאשם במו פיו כי האקדח, הוא האקדח של השוטר עדיאל שאול אשר הניח את האקדח ואת ה-16 מבחדר ויצא מהחדר: "עדיאל הסמל תורן נכנס לחדר ושם את האקדח שלו ה-16 שלו ויצא לאימון [...] ואני לקחתי את האקדח והמחסניות שהיו שם והעברתי למקום שיהיה יותר זהיר שלא יפול כי זה מפריע".

במו פיו מסר הנאשם כי העביר את כלי הנשק והמחסניות למקום נוח יותר, ואף מסביר כי העביר למקום "זהיר יותר" "שלא יפול".

טענת ההגנה לפיה הנאשם לא הודה בקיומה של הנסיבה "כלי ירייה" היא מיתממת. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו ובנסיבות המתוארות לעיל, ולא מצופה כי הנאשם אשר אישר כי החזיק באקדח של השוטר עדיאל שאול יודה כי האקדח הוא כלי ירייה כהגדרתו בחוק. מאידך, כן מצופה כי שכל שקיימת טענה באשר לטיבו של האקדח אותו אין חולק החזיק הנאשם, הרי שזו תבוא ותעלה במענה לכתב האישום. רק לאחר שנשמעה פרשת התביעה במלואה ועדותו של הנאשם צפויה הייתה להישמע מיד לאחר אחרון עדי התביעה, העלה הנאשם טענה שהמשמעות האופרטיבית שלה היא שינוי מהותי בתשובתו לכתב האישום. הנאשם העלה טענה חדשה בגדרה הוא חולק על "טיבו" של האקדח אותו החזיק והעביר, לטענתו, ממקום למקום יחד עם המחסניות. למעשה חולק הנאשם על כי האקדח הינו כלי נשק כהגדרתו בחוק, טענה לה אין זכר בתשובתו לכתב האישום.

הגם שמצאתי לנכון לדחות את הבקשה ולחייב את הנאשם להשיב לאשמה, הרי מקום בו מדובר בטענה (מפתיעה) שהינה בניגוד לתשובת הנאשם לכתב האישום, ולכל הפחות ניתן לפרשה בניגוד לתשובתו, סבורני כי יש לאפשר למאשימה לכלכל צעדיה בפרשת התביעה על פי הטענה החדשה, זאת בשים לב כי פרשת ההגנה טרם החלה ונחה דעתי כי זכות הנאשם להליך הוגן לא תפגע כלל. אשר על כן, אני מתירה למאשימה לחזור בה מהאמירה "אלו עדיי" ולהמשיך את פרשת התביעה ככל ותמצא לנכון לעשות כן.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשפ"ה, 11 יוני 2025, בהעדר הצדדים.